

Тебъ ти сж винаги драги враждата, войната и боя.
Ако си тѣй много силенъ — отъ бога туй тебъ е дарено.
Върналъ се съ твоитѣ кораби и съсъ дружината твоя,
властувай надъ Мирмидонци, не ме е менъ грижа за тебе,
ни пкъ гнѣва ти ме плаши. А азъ пкъ така се заканвамъ :
тѣй като Фебъ Сребролжкий отнема отъ менъ Хризеида,
и ще я пратя азъ днеска на кораба съ мои другари,
азъ пкъ ще дойда вѣвъ твоята шатра и тамъ ще си взема
самъ Бризеида съсъ чуднитѣ бузи, та тѣй да познаешъ,
колко по-мощенъ отъ тебъ съмъ, и другъ занапредъ да не смѣ
равенъ съсъ менъ да се смѣта, лице съ лице съ менъ да се мѣри.“

Тѣй рече той. И Ахила мжка обзе. Раздвоено
се колебаеше нему сърдцето въ гърдитѣ космати :
острия мечъ ли, що носи на свойто бедро, да извади,
другитѣ тамъ да разблъска и да убие Атрида,
или да спре яростъта си и буйний си гнѣвъ обуздае.
Ала додето обмисляше туй вѣвъ душа и въ сърдце си,
вадейки мечъ огроменъ отъ ножника, дойде Атина
отъ небесата, че прати я въ мигъ бѣлоржката Хера,
що и за двамата имаше обичъ еднаква въ сърдце си.
Спрѣ тя отзаде и хвана Пелида за руситѣ кждри,
явна за него едничекъ — за всичкитѣ други незрима.
Смаянъ назадъ се извърна Пелеевий синъ и позна той
мигомъ Палада Атина, и страшни ѣ бѣха очитѣ.
Тѣй я тогасъ той запита и рече ѣ съ думи крилати :

„Що си дошла ти, о щерко на щитоносеца Зевса,
не ли да видишъ безсрамството на Агамемнонъ Атреевъ ?
Но ще ти кажа азъ тебе и вѣрвамъ, че тѣй и ще стане :
скоро за своята надменность той своя животъ ще изгуби.“

И му продума тогава Атина съсъ синитѣ взори :
„Азъ отъ небето тукъ дойдохъ да спра твоя гнѣвъ, ако чуешъ